
Můj miláček cizopasník

Žiji si svůj prostý život svobodné realitní makléřky, život bez velkých výkyvů. Nic víc ke štěstí nepotřebuji. Mám dostatek a přeji všem, ať se mají alespoň z poloviny tak dobře jako já.

Nezní to moc nafoukaně?

Mám pár dobrých známých, milující zázemí a jedno velké rudé srdce naplněné láskou. Neřukám, nenadávám, nešířím kolem sebe zlobu. Mám ráda klid, ne vlny.

Je víkend, konečně! Dny vytouženého klidu. Budím se, až se mi chce, až černobílá Chantal žádá svoje ranní granule, až mi skáče nejen po nohách, ale i po hlavě, až se mi zdá vhodné, že je má dostat.

Jsem tak lenošná, že po snídani zvířectva, zalezu zpět do teploučké postele s hrnkem voňavé kávy. Venku je pošmurno, vypadá to, že se stmívá a ne že začíná den. Ale já jsem šťastná. Jsem šťastná samotářka.

Slyším, jak se na mě snaží někdo dozvonit na zvonek u branky před domem. Směju se do peřin – tak tohle jsem vymyslela fakt dobře. Koupila jsem starožitný litinový zvonek s táhlem, který by probudil mrtvého. Mrtvého možná, líného nikoliv. Vtip je v tom, že můžu dělat, že vlastně neslyším, když je mi líbo, jednoduše dělám mrtvého brouka.

Opravdu slyšet je jenom ten elektrický, co drnčí přímo v domě. Jednoduše ten já nemám, Tak trestám neohlášené návštěvy. Bez pozvání se přece nechodí, že? Ignoruji tedy zvoníka u Matky boží a pustím si díl svého oblíbeného seriálu. No a co?

Něco po dvanácté se na druhý pokus vyhrabu opravdu z postele. Oživuji umklý iPhone. Než si vyčistím zuby, slyším, jak cinkají příchozí zprávy. Ach jo, dala bych půl království a princeznu k tomu za den klidu!

Neochotně si pročítám zprávy. Nic neobvyklého. Roman: Přeje dobré ráno. Roman: Jestli jsem doma. Roman: Prý stojí před domem, kde jsem. Roman: Odjíždí a nechápe... Ať jede do háje zeleného. Roman, kam se podívám. Mám pocit, že se nemohu ani nadechnout, že mě svou láskou udusí.

Musí vlastnit, družít se, ohmatávat, být pořád kolem mě obtočený, jako staletý břechtan na torzu kmene. Vysál z něho všechen život, ale nestačí mu to, chce pořád víc, hlouběji, výš. Parazit. Miláček. Cizopasník.

Musí mít nade mnou kontrolu. Cítím, jak mi z toho tlaku odumírají buňky. Nejsem na to stavěná, dělaná, nelíbí se mi to. Milovat přece neznamená vlastnit?! Dokážu být oddaná, snad i věrná, ale nepotřebuji k tomu hlásit hodinu co hodinu svou polohu a rozpoložení.

Je prostě jiný. Protiklady se přitahují. Prý. Zprávy ignoruju, za moment taky vyzvánění. Otrávil mi den. Je jako jablko podané Sněhurce. Navenek červené a svítivé, k nakousnutí, uvnitř plné jedu. Trochu přeháním, ale otrávená jsem, o tom žádná. I bez jablka.

Odházím k jídelnímu stolu a dám se do práce, potřebuju si zlepšit náladu, respektive potřebuju myslet na něco jiného. Hodinu odepisuju na maily zájemcům o prohlídku nemovitostí. Trochu to pomohlo, přeskočilo na mě jejich nadšení, očekávání z nového a neznámého.

Už se vidí v nových příbýtcích, v nových hnízdečkách lásky, kde voní jablečný štrúdl a v oknech kvetou bílé pelargonie. Přeju jim to. Všem do jednoho. Kéž jsou všechny bytosti šťastny.

V týdnu jsem si koupila v Ikea deset čtvercových zrcadel. Chci si je přibít nad zeď u schodiště. Hned jak jsem je viděla, měla jsem jasnou představu, že v tom prostoru budou báječně vypadat.

Myslela jsem, že je dnes za asistence Romana přidělám, ale už nechci. Myslet znamená houby vědět. Co může být těžkého na přibití deseti hřebíků? Odhodlaně najdu kladivo, pustím muziku hlasitěji a pustím se do díla. Snažím se trefit do pečlivě předkreslených křížků. A povedlo se, fakt se mi to podařilo! Odstoupím a dívám se hrdě na své dílo.

Cítím se jakobych pokořila osmitisícovku. Jsem na sebe hrdá! Je to podle mých představ, vím, že nikdo by to lépe neudělal. K čemu vlastně já toho chlapa potřebuji? Potřebuji ho vůbec? Nepotřebuje spíš on mě? Rozhodně mám pocit, že on mě víc než já jeho. Potřeba je potřeba.

Roman se asi naštvál. Mlčí, je klid. Vůbec mi to nevadí, právě naopak. Obléknu se do teplého sportovního, Huga dám na vodítko a jdu se proběhnout do nedalekého lesa. Sice není hezky, ale potřebuju nabrat čerstvý jiskřivý studený vzduch až do posledního plicního sklípku. Potřebuji se vydýchat, potřebuji vstřebat nahromaděné zážitky.

V poklusu myslím na Štěpána. Štěpánka. Štěpánečka. Líbí se mi jeho jméno. Š. K. Třeba dnes taky běží, třeba běží zrovna teď naproti mně, i s Endym. Bylo by skvělé potkat ho! Už si situaci představuju. Jak bychom se smáli, potom políbili, běželi spolu, mě by po pěti minutách píchalo v boku, protože bych se nesoustředila na dech.

Čím jasněji a hmotněji si vizualizuješ svá přání, o to snadněji se přetaví v realitu. Kromě dneška jsem v tom přebornice, mistryně republiky, rozhodně. Já věřím, že to funguje, když nám to říkali na hodině jógy. Tam se nelže, tam se duši pomáhá. Na každém šprochu pravdy trochu.

Vizualizuji si tedy živě půl hodiny běhu s někým, kdo je jinde a asi s jinou. Myšlenkami jsem ho nepřitáhla, škoda. Bohužel to asi není možné. Jsem mimo jeho teritorium, je o padesát kilometrů blíže Brnu.

Po necelé hodince dobíhám celá prokřehlá před dům. Za mým autem je zaparkované Romanovo SUV. Myslí byl přitažen přítel. Zákon tedy funguje, jak se mu zachce. Roman se opírá o auto, navzdory poletujícím vločkám. Stojí, jako do mramoru vytesaná socha, stojí tam, jako by se nechumelilo.

A do háje, asi zase zvonil, zvoník. Chce se mi smát, ale nemůžu, měla bych být chápavá, ne potřestěná... I když se mi to hrozně přičí, na ničem jsme se nedomluvili, nechápu, proč zase porušuje pravidla. Hlídá mě?

„Ahoj!“ dobíhám ve stejném tempu až k brance.

„Nazdar. Mohla bys mi říct, proč se mi neozýváš?“ vytýká mi na úvod, ale neutrálně a nevýrazně.

Kdyby mi alespoň pořádně vynadal, kdyby byl trochu ráznější! Můžu si s ním dělat, co chci. Je jako máslo, stačí chvilka a hned povolí, snažit se nemusím, jde to samo, jako zákon přírody. Víím, že mi vždycky a všechno odpuští, mám ho omotaného kolem prstu.

„Když běhám, nemám u sebe mobil. Ale to ty víš, ne?“

Akorát nemůže vědět, že dáma právě někde pobíhá.

„Mluvím o celém dnešku!“

Jde za mnou poslušně jako pejsek.

Mám za sebou dva uzurpátory. Hugo mi čenichem naráží do stehna, za krk mi dýchá Roman. Domácí mazlíčci k zulíbání.

„Neměla jsem čas,“ odseknu.

A chuť a náladu a energii tě poslouchat.

„Byla jsi v práci? Měla jsi tu ráno auto,“ říká.

Podívám se na něj, pokývám a klidně odemýkám dům. Roman mi funí na zátylek, dychtí po odpovědi, kterou neznám. Neznám, tak vymýšlím.

„Byla jsem na jedné domluvené prohlídce. Klienti mě tam hodili svým vozem, jeli okolo... Promiň za ten mobil, budu si ho s sebou brát.“

Tahle lež jako věž by měla stačit. A taky že stačí.

„Chudinko upracovaná, pojď sem.“

Roman mě pevně objímá, jako o život. Vůbec nepochybuje a lituje. Já pochybuji a nelituji.

„Jdu se osprchovat... Proč nejsi s dětma? Dnes jsem s tebou nepočítala, nebyli jsme domluvení,“ říkám a mířím do koupelny.

Vypráví něco o ex, ale detaily neslyším. Pouštím na sebe proud horké všeobjímající sprchy, je to příjemné. U koupelny nemám dveře, jen skleněnou zástěnu, nemám ráda dveře, miluji sklo. Byla to lehká volba. Ve svém domě jsem si udělala všechno podle svého. Logické. Je tu ale přítomen cizopasník miláček. Za mou skleněnou přepážkou mi nenechává soukromí a dožaduje se pozornosti v rouše Adamově. Ach jo. Tak jo.

„Nemůžu se tě nabažit,“ hladí mě a líbá mokré tělo.

Držím si sprchu na prsou, zezadu cítím horké Romanovo tělo, není to špatné. Ještě nenapěněný sprchový gel nám příjemně klouže po pokožce. Vzrušuje mě to. Roman mě vzrušuje. Cítím, že já jeho taky. Mám jeho vzrušené mužství mezi stehny. Omámená vypínám proud tekoucí vody. Nechci se soustředit na nic jiného než na právě prožívanou slast.

Předkloním se a ruce si pohodlně opřu o část zástěny, je tu vedro jako ve skleníku, na skle od páry zůstávají mé otisky dlaní.

Roman do mě proniká jedním pohybem pánve. Až se kousnu do rtu a trochu ucuknu, nečekala jsem to. Miluje se se mnou, tak jak si dnes zasloužím. Tvrdě do mě, žádná romantická gesta. Alespoň v něčem vládne přímá úměra. Bere si mě dlouze. Už mě bolí nohy z nastaveného tempa, chci přejít do postele. Přidrží si mě pevně za boky a zrychlí. Dobrá tedy, tak nikam nejdu. Držím. Jeho povýšenost se mi líbí, mám ráda trochu sebestředné, sobecké muže. Pokračuje, dokud se neudělá. Potom se sprchujeme ještě jednou.

„Bylo to fajn,“ říkám, když si nechávám proud vody požívačně stékat na temeno hlavy.

„To jsem rád, kočičko. Taky se mi to líbilo, strašně moc...“

Už je z něj zase starý známý Roman. Ušišlaný, jako kdyby mu bylo pět. Beruško, zlatíčko, kočičko, tobě se to nelíbí, myšáčku ušáčku? Slova tak sladká, že z nich asi dostanu cukrovku.

Zabalená jen do osušky se pohodlně natahuji na sedačce. Vzápětí mám v nohou Chantal a nad sebou miláčka s otazníkem v očích, kde si má jako sednout on. Že by do volného křeslo naproti?

Zvedám se tedy na loket a pouštím ho z půlky na své místo, položím si hlavu na jeho stehna a schoulím se na bok. Přehodí přes nás deku. Je to příjemné, uznávám. Chantal přede, já málem taky. Roman mě hladí mě po spáncích přesně tak, jako mi to dělávala matka v dětství, když jsem nemohla usnout nebo si rozbila koleno. Vykládá něco o práci a já jen pokyvuji, stačí to.

„Nechceš kávu?“ ptám se asi po hodině. Správná hostitelka.

„Ani ne, díky. Mně stačíš ty...“

Zase jsem si zavařila. Zase mě chce. Na počátku bylo slovo. Na konci další milování.

Romana mám ráda, i když vím, že to teď vyznívá opačně, ale opravdu ho ráda mám. Svým způsobem. Jen by mi stačilo tak o dvě třetiny méně pozornosti.

Pořád mu to říkám, nebo naznačuji, ale on si stále mele svou, že takový byl vždy a bude. Možná byl a bude, ale ne tady a se mnou.

Ideální by byla jedna jeho dvouhodinová návštěva týdně. Něco jako příjemná návštěva fitness centra s orgasmem jako bonus. Něco jako obchod, účetnické dáš – dám.

Jenže on chce víc, chce partnerku a tou já neumím být. Chce mě to naučit, ale já odmítám. Divím se, že mě ještě neposlal k vodě.

Nedokáže být sám, není na to dělaný, je to párový tvor. Vyloženě. Člověk z tlupy. Můj opak. Ví, že bych měla být upřímnější, ale teď už je dost pozdě, už jsem to nechala plynout a on bezmezně věří. Nechci ho ranit. Zažil jedno velké zklamání a myslí, že má utrpení odžito. Není jako já, ošlehaný větrem a bouří několika předchozích vztahů, kde byl nevěrný i ten nevěrný nevěrné.

Zajímá mě hranice nevěry. Co to je? Kde začíná a končí? Dá se to nějak definovat? Asi u každého jinak. Někomu stačí občasné setkání s jiným protějškem než přiznaným a otevírá se mu kudla v kapse. Někdo snese s chladnou hlavou polibek a třetí bere jako zničení vztahu až sex.

Sama jsem se celý život řídila heslem, že nedělám ve vztahu to, co nechci, aby partner prováděl za zády mně.

Vždycky jsem byla věrná. Totiž do polibku – pusa je u mě hranice, to je stopka, výstražně červeně blikající světlo. Jakmile jsem cítila víc k jinému

než přiznanému a začala jsem se líbat, ze současného vztahu jsem odcházela a začínala s čistým štítem a novým milencem. Teď poprvé nectím vlastní pravidla. Jsou pravidla od toho, aby se porušovala? Lze znesvětit něco, co od počátku svaté není?

Je to divný stav. Pořád na Štěpána myslím, nutí mě k tomu. Jeho jméno je každou chvíli na nějakém pracovním lejstru, jako osoby zastupující prodejce. Jak si nemám vzpomenout?

Na druhou stranu mi cinkají důvěřivé zprávy od Romana. Mám pocit, že mé omámení Štěpánem, je daleko nebezpečnější než kdybych se s ním líbala pod rozkvetlým stromem, nebo ho měla v posteli.

Čtu mezi řádky. Pokud zůstávám v jakkoliv nefungujícím vztahu, dělám nešťastnými nejméně čtyři osoby. Sebe, svého partnera a dva protějšky, o nichž věřím, že nám je vesmír seslal, protože je máme ještě potkat.

Je jím Štěpán? Je lepší jít za pobouřenými hormony a nechat plavat přítele, který by pro mě skočil pod vlak? Víím, že kdybych jednala na rovinu a řekla Romanovi, jaké peklíčko si prožívám v hlavě, rozešel by se se mnou. Protože je hodný, možná by mi dal měsíc k dobru – pro správné rozhodnutí. Řekl by, že nevím, co chci, a měl by pravdu. Měl by zatraceně pravdu.

Chci někoho, koho ani pořádně neznám. Chci někoho, kdo je zadaný. Chci někoho, kdo netuší, že ho chci. Mohlo by to být moje indiánské jméno – Ta, která touží po nemožném.